

ความประทับใจที่มีต่อ พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช

ดร.วรรณณ เอื้ออากรณ

ข้าพระพุทธเจ้า รู้สึกปลื้มปิติยินดีอย่างหาที่สุดมิได้ในชีวิตถึง 2 ครั้ง ครั้งแรกในวันที่ 18 มีนาคม พ.ศ.2534 ที่มีโอกาสสูงสุดในชีวิตที่ได้รับเสด็จฯ พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช และสมเด็จพระนางเจ้า พระบรมราชินีนาถ ณ ดอยปางตอง จ.แม่ฮ่องสอน ซึ่งในขณะนั้นข้าพระพุทธเจ้า และเพื่อนรวมทั้งหมด 3 คน กำลังเรียนอยู่ปีที่

3 คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย โดยกำลังฝึกงานอยู่ที่สถานีวิทยุกระจายเสียงแห่งประเทศไทย จังหวัดแม่ฮ่องสอน จึงได้มีโอกาสไปเข้าเฝ้ารับเสด็จฯ กับหัวหน้า และพี่ๆ ที่ทำงานอยู่ที่สถานีวิทยุฯ จังหวัดแม่ฮ่องสอนในขณะนั้น

ข้าพระพุทธเจ้า และเพื่อนๆ รู้สึกปลื้มปิติยินดีอย่างหาที่สุดมิได้ ได้แต่คิดในใจว่า เราชาวบ้านธรรมดาจะได้มีโอกาสเข้าเฝ้ารับเสด็จฯ พระองค์ท่านทั้ง 2 จริงๆ หรือ เพราะตอนที่ไปฝึกงานก็ไม่คิดว่าจะได้มีโอกาสอย่างสูงสุดในชีวิตเช่นนี้ โดยวันนั้นเริ่มการเดินทางแต่เช้าตรู่โดยพี่ๆ ที่สถานีวิทยุฯ ได้พาพวกเราขึ้นรถจี๊ปของสถานีฯ

ออกจากอำเภอเมืองไปขึ้นคอยปางตอง เพื่อไปรอรับเสด็จ พระองค์ท่าน จำได้ว่าตอนนั้นถนนหนทางส่วนใหญ่ยังเป็นถนนลูกรัง ฝุ่น และดินแดงเยอะมาก เสือนิสิตจากสี่ขาวได้แปรเปลี่ยนเป็นสีแดง กอปรกับหนทางที่คดเคี้ยว ขึ้นคอยในสมัยนั้นเมื่อ 25 ปีที่แล้ว ซึ่งทุกร้านคารกว่าปัจจุบันนี้มากมายนัก

วันนั้นพระองค์ท่านได้เสด็จพระราชดำเนินทรงปฏิบัติพระราชกรณียกิจ โดยเฮลิคอปเตอร์พระที่นั่ง พวกเราตั้งแถวรอเป็นครึ่งวงกลมบนลานเฮลิคอปเตอร์ เมื่อเฮลิคอปเตอร์พระที่นั่งลงจอดบนลานกว้างธรรมชาติของคอยปางตอง ไม่นานนักก็เห็นพระองค์ท่านทั้ง 2 เสด็จพระราชดำเนินผ่านหน้าพวกเราทุกคนอย่างช้าๆ ด้วยความเมตตา ทรงทักทายอย่างเป็นกันเอง และยิ้มสรวลกับผู้เข้าเฝ้ารับเสด็จ อย่างไม่ถือพระองค์ และพอมายังพระองค์ท่านก็เริ่มทรงงานทันที เห็นได้อย่างชัดเจนว่าพระองค์ท่านทรงทุ่มเททั้งกำลังกาย และกำลังใจ เพื่อประชาชนชาวไทยอย่างไม่เห็นแก่เหน็ดเหนื่อยเลยทีเดียว ขณะท่านกำลังเสด็จ ผ่านกลุ่มของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าได้แต่ก้มหน้านิ่ง ไม่กล้าเงยหน้ามองพระองค์ท่านทั้ง 2 อย่างชัดๆ แต่ยังสัมผัสได้ถึงความเมตตาที่พระองค์ท่านมีต่อปวงชนชาวไทยได้อย่างชัดเจนจากน้ำเสียง และท่วงท่าที่อ่อนโยนเปี่ยมไปด้วยพระเมตตา

ความรู้สึกในวันนั้นช่างตื่นตันทันอย่างบอกไม่ถูกจริงๆ และเป็นความรู้สึกประทับใจสูงสุดของข้าพระพุทธเจ้าที่พระองค์ทรงสถิตย์และตราตรึงไว้ในดวงจิตของคนไทยคนหนึ่งตราบนานทุกวันนี้

ขนาดเรารู้สึกเลยว่าประชาชนธรรมดา ยังเดินทางมาถึงสถานที่ที่ทรงกันดารนี้ค่อนข้างลำบาก แล้วพระองค์ท่านละ ท่านผู้ทรงปกครองแผ่นดินไทยทั้งประเทศ ต้องเดินทางเยี่ยมเยียนถิ่นทุรกันดารเช่นนี้ทั่วประเทศไทย เพื่อให้พสกนิกรของท่านมีชีวิตความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น

หลังจากวันนั้น ทำให้ข้าพระพุทธเจ้า และเพื่อนๆ ได้ตั้งปณิธานว่าจะตั้งใจทำหน้าที่ของตนให้ดีที่สุด ขอเดินตามรอยพระบาทพระองค์ท่าน เพื่อจะได้มีโอกาสสนองพระคุณของพระองค์ท่านๆ ที่ได้ทุ่มเทแรงกายแรงใจเพื่อชาวไทย ทั้งปวง ให้มีชีวิตความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น เมื่อฝึกงานเสร็จ ทำให้ข้าพระพุทธเจ้า และเพื่อนๆ ตั้งใจทำหน้าที่ของตนเอง โดยจะตั้งใจเรียนมากขึ้น เพื่อจะได้มีโอกาสสนอง

พระคุณพระองค์ท่าน และแผ่นดินในภายภาคหน้า ส่งผลให้เราทั้ง 3 คนในวันนั้น สามารถจบนิเทศศาสตรบัณฑิต แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ด้วยเกียรตินิยมอันดับหนึ่ง เพื่อที่จะนำความรู้ความสามารถอย่างเต็มที่มาใช้เพื่อพัฒนาประเทศชาติ

ความปลื้มปีติยินดีอย่างหาที่สุดมิได้ครั้งที่ 2 คือ การที่ข้าพระพุทธเจ้าได้เข้าพิธีพระราชทานปริญญาบัตรในเดือนพฤษภาคม พ.ศ.2535 โดยข้าพระพุทธเจ้าได้รับพระราชทานปริญญาบัตรจากหัตถ์พระองค์ท่านโดยตรง ในขณะที่นั้นข้าพระพุทธเจ้าได้ตั้งปฏิญาณในใจต่อพระองค์ท่านว่า ข้าพระพุทธเจ้าจะถวายตนเพื่อสอน และถ่ายทอดความรู้แก่เยาวชน ชุมชน สังคม และประเทศชาติ เพื่อรับใช้แผ่นดิน เพื่อคนไทยจะได้พัฒนาความรู้ และจิตใจ เพื่อที่คนไทยจะได้มีชีวิตความเป็นอยู่ และความสุขมากขึ้น ตามที่พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช ทรงตระหนักดีว่าการพัฒนาการศึกษาของเยาวชนนั้นเป็นพื้นฐานอันสำคัญของประเทศชาติ ดังที่ได้ทรงจัดตั้งมูลนิธิอานันทมหิดล ในการมอบทุนการศึกษาแก่เยาวชน ซึ่งข้าพระพุทธเจ้าขอท้าวตามรอยพระบาทองค์พระราชา ซึ่งในขณะนี้ ข้าพระพุทธเจ้าก็ได้ทำสำเร็จตามปณิธานที่ตั้งไว้ในใจกับพระองค์ท่าน ที่ได้เป็นอาจารย์พิเศษวิทยากร และโค้ช รวมทั้งการไปบรรยายฟรีเพื่อสร้างแรงบันดาลใจในการบรรลุเป้าหมาย และการคิดบวกให้แก่เพื่อนๆ เยาวชนตามโรงเรียนต่างๆ

น้อมสำนึกในพระมหากรุณาธิคุณเป็นล้นพ้น อันหาที่สุดไม่ได้

ข้าพระพุทธเจ้า ดร.วสุพรรณ เอิ้ออากรณ